

Republika Hrvatska
Općinski sud Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785 po sucu Mariji Pavlović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Nikice Mišića iz Vinkovaca, Kralja Zvonimira 190, OIB: 92238647415 zastupanog po punomoćniku Hani Lukić Hob, odvjetnici iz Vinkovaca protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb zastupani po punomoćniku Anamariji Udeljak, odvjetnici iz Zagreba, radi ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, održane u nazočnosti tužitelja osobno uz punomoćnika Hanu Lukić Hob, odvjetnicu iz Vinkovaca i punomoćnika tuženika Nikolu Dešića, odvjetničkog vježbenika u uredu odvjetnice Anamarije Udeljak iz Zagreba, 16. rujna 2026. objavljene na temelju čl. 335. ZPP-a, 8. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 13.2. Ugovora o kreditu br. 9020083045 od 01.02.2016. god. sklopljenog između tužitelja i tuženika pod nazivom „Završne odredbe“ i koja glasi: „ *Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,30 % (jedancijelihtrideset posto) od iznosa kredita, sukladno Tarifi Banke u kreditnom poslovanju.* „.

II Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Radnička cesta 50, Zagreb OIB:02535697732, da tužitelju Nikici Mišić iz Vinkovaca, Kralja Zvonimira 190, OIB: 92238647415, isplati iznos od 119,45 €, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 04.02.2016. do isplate, i to do 31.12.2022. god. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, a od 01.01.2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 286,64 eura, sa zateznim kamatama tekućim od donošenja prvostupanjske presude do isplate, prema kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje

posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

i

rješio je

Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika u pogledu mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Vinkovcima.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništenosti i isplate. U tužbi navodi da je dana 1. veljače 2016. godine s tuženikom Privredna banka d.d. Zagreb sklopio ugovor o kreditu broj: 9020083045 na iznos od 120.000,00 HRK, s rokom otplate na 120 mjeseci. Dalje navodi da je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju pripremljenom od strane tuženika i da tužitelj ni na koji način nije mogao utjecati na sadržaj ugovora niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama što smatra nepoštenim i suprotnim načelu savjesnosti i poštenja i što uzrokuje značajnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Navodi da je tuženik u ugovoru ugradio odredbu pod točkom 13.2. kojom je određena naknada u iznosu od 1,30% od iznosa kredita koja se naplaćuje jednokratno unaprijed. Tužitelj smatra da je takav način određivanja naknade potpuno netransparentan i da tuženik nije tužitelja informirao o svim parametrima bitnim za donošenjem valjane odluke utemeljenoj na potpunoj obavijesti, te da mu je tuženik na dan plasiranja kredita 4. veljače 2016. godine naplatio naknadu u iznosu od 900,00HRK. Stoga predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje ništenost odredbe predmetnog ugovora točke 13.2. te da naloži tuženik da joj isplati iznos 119,45 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, osporava osnovanost tužbenog zahtjeva, ističe prigovor zastare potraživanja dok čini nespornom visinu tužbenog zahtjeva te stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja i obveže ga da mu naknadi troškove parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u: Ugovor o kreditu broj: 9020083045 od 1. veljače 2016. godine (list 5-9 spisa), otplatnu tablicu (list 10 spisa), dopis banke od 3. siječnja 2025. godine (list 11-12 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 13-15 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08 i 57/11 u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama je sporno:

- osnovanost tužbenog zahtjeva
- nadležnost suda
- status tužitelja kao potrošača
- zastara potraživanja

6. Među strankama je nesporna visina potraživanja.

7. Među strankama je nesporno kako je tužitelj zaključio sa tuženikom Ugovor o kreditu temeljem kojeg je banka odobrila iznos od 120.000,00 HRK, te da su ugovorile da se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti u točki 13.2. Ugovora ugovorenu naknadu za obradu zahtjeva i odobravanja kredita u iznosu od 1,30%.

8. Nije sporno da je tuženik naplatio tužitelju troškove nastale prilikom obrade kredita sukladno članku 13.2. u visini od 1,30%, a u iznosu od 900,00 kuna (što čini iznos od 119,45 eura).

9. Sporno je da li je navedena odredba Ugovora u dijelu u kojem je ugovorena naknada troškova za obradu kredita, ništetna, te ima li tužitelj pravo na povrat novčanog iznosa plaćenog na ime navedene naknade. Također je sporno da li tužitelj ima svojstvo potrošača te da li je nastupila zastara potraživanja.

10. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda Vinkovcima, koji prigovor je sud ocijenio neosnovanim.

11. Naime, prema zajedničkim odredbama o nadležnosti sadržanim u članku 15. stavku 2. ZPP-a o sudskoj nadležnosti (apsolutna, stvarna, mjesna) i neovisno o stadiju postupka u kojem se ispituje, sud u pravilu odlučuje o nadležnosti s obzirom na činjenično stanje u vrijeme podnošenja tužbe sudu i po propisima koji važe u vrijeme odlučivanja o nadležnosti.

12. Zakonom o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 09/15, 78/15, 102/15, 52/16, 128/22, 156/23 dalje ZPK) je propisano da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu, potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorene strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište (članak 19 I stavak 1.) i da se od odredbi stavaka 1. i 2. članka 19. I može odstupiti samo sporazumom koji je sklopljen nakon nastanka spora (članak 19I.stavak 4. točka1.).

13. Navedena odredba članka 19. I ZPK-a procesne naravi i primjenjuje od 30. rujna 2015. u svim postupcima u kojima se o nadležnosti odlučuje nakon 30. rujna 2015., a među kojima je i predmetni postupak s obzirom da je tužba podnesena 15. svibnja 2025. (podudarno sa shvaćanjem iskazanim u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske E143/2019-2 od 11. prosinca 2019.) u nema značaj "isključivog" međunarodnog prava, budući da se ne nalazi razloga da se u nedostatku opće nacionalne odredbe o mjesnoj nadležnosti za suđene u sporovima nastalim u povodu potrošačkog kreditiranja, potrošaču koji pokreće sudski postupak uskrati pavo izbora mjesne nadležnosti suda njegovog prebivališta po odredbi članka 19. I ZPK-a,

neovisno o njegovom državljanstvu i državi u kojoj je ugovor o kreditu sklopljen i realiziran.

14. Svako drugačije tumačenje odredbe članka 19. I ZPK-a dovodi ne samo do pretjeranog formalizma u odlučivanju kao posljedice primjene pozitivnog prava bez sagledavanja pravnog problema u cjelini s aspekta da potrošak kao slabija ugovorna strana treba biti zaštićen pravilima o nadležnosti koja su povoljnija za njegove interese, već i do ostvarivanja prava u duhu i smislu prava zajamčenih odredbama članka 14. stavkom 2., člankom 16. stavkom 2. i člankom 26. Ustava.

15. Slijedom navedenog sud je ocijenivši prigovor mjesne nenadležnosti neosnovanim donio odluku kao u izreci rješenja.

16. Tužitelj je saslušan kao stranka na ročištu održanom dana 16. rujna 2026. godine. Tužitelj je iskazao da je ugovor o kreditu s tuženikom zaključio 1. veljače 2016. godine te da se radilo o nenamjenskom kreditu za zatvaranje obveza po postojećem kreditu i to u iznosu 120.000,00 kuna. Nadalje je iskazao da je u vrijeme zaključenja ugovora bio klijent Privredne banke, odnosno da je imao otvoren tekući račun u PBZ-u. Također je iskazao da je prije zaključenja ugovora razgovarao sa osobnim bankarom i on mu je pojasnio određene odredbe ugovora, iz već unaprijed pripremljenog obrasca ugovora koji je mogao potpisati samo u toj formi koja mu je ponuđena te da nije bio upoznat s tim da je dužan platiti određenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i da nije primijetio da nedostaje određeni iznos od ukupno odobrenog iznosa kredita jer mu je samo bilo važno da je ostvario kredit i o tome se nije naknadno raspitivao u banci. Tužitelj je također iskazao da, s obzirom da se radilo o zatvaranju ranijeg kredita, da taj novac nije ni vidio i da mu u banci nitko nije objasnio od čeg se sastoji ta naknada za obradu kredita. Nadalje je iskazao da nije bio vlasnik OPG-a, obrta ni prije ni poslije odobravanja kredita te da mu nije bilo poznato da je ugovorena naknada za obradu kredita i da se o tome nije raspitivao, ali je preko medija pratio što se događa sa tužbama korisnika kredita u CHF, ali nije bio detaljno upoznat s tim.

17. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao gotovinski kredit za zatvaranje prethodnih kredita. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

18. Prema odredbi čl. 49. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN broj: 9/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 dalje ZZP-a) važećeg u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj

ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav predmeta ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe.

19. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno ocijeni visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

20. Člankom 52. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene nepoštena ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim čl. 52. ZZP-a samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija.

21. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog Ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prilikom prvoga korištenja, prema pravnom shvaćanju ovog suda nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

22. Osim toga, odredbu članka 52. ZZP-a valja tumačiti na način da se druga kategorija odredbi čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena“) odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti.

23. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvat pružio.

24. Imajući na umu navedeno, odredba čl. 13. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu nije izuzeta od ocjene poštenosti.

25. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 49. ZZP-a ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

26. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja u smislu ZZP-a, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo.

27. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ne predviđaju

plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama.

28. Nije sporno da Ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora.

29. Imajući u vidu zakonsku obvezu tuženika iz članka 49. st. 3. ZZP-a i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 13. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima.

30. Nadalje, provedenim dokaznim postupkom sud je utvrdio da tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz čl. 13. st. 2. Ugovora, budući da je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njezin sadržaj.

31. Člankom 13.2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je naknada u visini od 1,30 % od iznosa kredita, a naplaćuje se jednokratno, unaprijed. Ukupan iznos ulazne naknade prema odredbama iz čl. 13.2. predmetnog Ugovora o kreditu utvrđen je u visini od 1,30 %, što iznosi 900,00 kuna, odnosno 119,45 eura.

32. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga.

33. Stoga je sud ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim te je donio odluku kao u točki II. izreke.

34. Prigovor zastare nije osnovan. Prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je ovom nepravomoćnom presudom tek utvrđena ništetnost ugovorne odredbe, to zastara kondemnatornog tužbenog zahtjeva nije ni počela teći.

35. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj vrijednosti predmeta spora i važećoj Odvjetničkoj tarifi tužitelju za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura, trošak sastava 2 podneska svaki u iznosu od 50,00 eura, troškovi zastupanja na ročištima 27. svibnja 2026. i 16. rujna 2026. svako ročište po 50,00 eura, što ukupno čini iznos od 250,00 eura.

Nadalje, sud je tužitelju priznao i troškove sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 eura i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura, što ukupno iznosi 36,64 eura tako da ukupni troškovi ovog parničnog postupka iznose 286,64 eura.

Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona i čl. 29. st. 2. ZOO-a.

36. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki III. izreke.

U Vinkovcima, 8. listopada 2026.

Sudac:
Marija Pavlović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalbu u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa iste.

Žalba se podnosi ovome sudu u tri primjerka, a o njoj u drugom stupnju odlučuje Županijski sud.

OBAVIJEST:

1. Odvjetnica Hana Lukić Hob, Vinkovci – punomoćnik tužitelja
2. Odvjetnica Anamarija Udeljak, Zagreb – punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-d4391**

Kontrolni broj: **0493d-06b0d-ec47b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.